

РЕШЕНИЕ

№ 5151

гр. София, 01.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 СЪСТАВ, в публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ

при участието на секретаря НАДЯ Г. НАЙДЕНОВА
като разглежда докладваното от ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ Гражданско дело № 20221110116184 по описа за 2022 година

Предявен е за разглеждане частичен осъдителен иск с правно основание по чл. 79. ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 232. ал. 2 ЗЗД

Производството по делото е образувано по постъпила искова молба от Д. С. П. срещу „Алита БГ“ ООД за осъждането на ответника да заплати на ищцата сумата от общо 5867,49 лева /левова равностойност на сумата от 3000 евро/ без ДДС - наемно възнаграждение за м. ноември 2019 г. на оборудване и обзавеждане за търговски обект - ресторант в ж.к. „Л съгласно договор от 12.04.2019 г., която сума представлява част от общо дължимата сума в размер на 113 000 евро - с левова равностойност 221 008,80 лева, без включен ДДС, дължими възнаграждения по договор от 12.04.2019 г. за периода от април 2019 г. - до март 2022 г.

Ищцата Д. С. П. твърди, че на 12.04.2019 г. между „ДЕА СТРОЙ“ ООД; ответника „АЛИТА БГ“ ООД, като Страна 2 по договора, и ищцата Д. П., като Страна 1 по договора, бил сключен договор, по силата на който страните са поели съответни договорни задължения една към друга. Сочи, че тя е изпълнила изцяло поетите от нея задължения по договора, като е предоставила за ползване оборудване и обзавеждане за търговски обект - ресторант в ж.к. „Лозенец“, ул. „Златовръх“ № 4 и е вложила допълнителни парични вноски за закупуване на оборудване и обзавеждане за посочения обект.

Твърди се, че съгласно чл. 6, ал. 1 от договора, „АЛИТА БГ“ ООД е следвало да й заплаща ежемесечно възнаграждение в размер на 3 000 евро, без ДДС, до 5 - то число на всеки текущ месец. „АЛИТА БГ“ ООД е следвало да заплати предварително шест месечни вноски - а именно: 18 000 евро, без ДДС, при подписване на договора и след това да заплаща ежемесечно сума в размер на 3 000 евро, до 5 - то число на всеки текущ месец. На същата дата - 12.04.2019 г., между страните бил подписан анекс, по силата на който след изтичане на едногодишния срок на договора, размерът на дължимото възнаграждение се увеличавал на 3500 /три хиляди и петстотин/ евро без

ДДС. Договорът бил сключен за срок от 5 години, като било поето задължение страните да изпълняват задълженията си по договора в продължение на най-малко 12 месеца.

Сочи, че от сключването на договора до настоящия момент, „АЛИТА БГ“ ООД не е изпълнило своето задължение за заплащане на възнаграждение на ищцата. Дружеството не заплатило предварително уговорената сума в размер на 18000 евро, без ДДС, както и нито едно от последващо уговорените ежемесечни възнаграждения. До ответното дружество била изпратена покана за заплащане на дължимите суми, но ответникът не погасил задълженията си. Соци, че към момента на депозиране на исковата молба „АЛИТА БГ“ ООД е в забава с плащането на възнаграждението с 22 вноски. Поради тези и останалите изложени съображения, моли ответното дружество да бъде осъдено да заплати процесната сума. Претендира разноски.

В срочно постъпил отговор „АЛИТА БГ“ ООД оспорва както допустимостта, така и основателността на предявения иск. На първо място твърди, че в чл. 6, ал. 1 от процесния договор няма уговорено задължение именно ответното дружество да заплаща месечно възнаграждение, поради което счита, че не се установява да е носител на такова задължение. Оспорва твърдението, че Д. П. е влагала парични средства за закупуване на оборудване и обзавеждане на търговски обект. Соци, че е налице висящо производство по гр.д.№11375/2020г., 24 с-в по описа на СГС, по което предстои произнасяне по съществото на спора, чийто предмет е същото твърдяно от ищцата за закупено оборудване и обзавеждане на търговския обект. Соци, че страни в производството са „Гастрономия 24“ ЕООД, ищец, и „Деа Строй“ ООД - ответник, като съдът е сезиран с обективно съединени иски с правно основание чл. 108 от ЗС и чл. 232, ал.2 от ЗЗД. Твърди, че всички движими вещи като оборудване, обзавеждане, рекламни материали и площи в процесния търговски обект са били прехвърлени от „Деа Строй“ ООД на „Клуб 23“ ООД с договор за продажба на обзавеждане, движими вещи и подобрения от 27.03.2019 г., като към датата на процесния договор /12.04.2019 г./ ищцата не е била собственик на движимите вещи, съответно не е изпълнила задълженията си по чл. 3 от договора. Поддържа, че търговският обект, представляващ заведение за хранене и съпътстващите ги дейности, находящ се на адрес гр. София, ул. „Златовръх“ № 4 е предаден без никакво обзавеждане и оборудване, като впоследствие всяка движима вещь е била закупена изцяло от „Деа Строй“ ООД.

Категорично оспорва ищцата да е изпълнила точно и добросъвестно поетите от нея задължения по чл. 3 от договора, единствено в който случай в нейна полза би възникнало насрещно парично вземане. Потвърждава получаването на покана за плащане на възнаграждения по договора, но сочи, че същата не се отнася за частта от иска, предмет на настоящото производство, както и че с отговора на поканата е оспорил изпълнението на поетите от Д. П. задължения по договора.

Освен това ответното дружество счита, че претендираното вземане спрямо него въобще не е възникнало, тъй като съгласно изрично договореното между страните в чл. 6, ал. 1, т. 1.1 от договора „възнаграждението се заплаща месечно след надлежно издадена фактура/кредитно известие от Първата страна до 5-то число на месеца“. Твърди, че фактура/кредитно известие за м. ноември 2019 г. никога не е издавана, с оглед на което и за „АЛИТА БГ“ ООД не е възникнало задължение за плащане.

Поради тези и останалите подробно изложени съображения в отговора на исковата молба моли предявеният иск да бъде отхвърлен. Претендира разноски.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото е прието копие от тристранен договор от 12.04.2019 г. (л. 5-11),

сключен между „Деа строй“ ООД, Д. С. П. (посочена като Страна №1) и „Алита БГ“ ООД (посочена като Страна №2). Страните са поели задължения по договора, като ищцата Д. П. се е задължила да предостави цялостното оборудване и обзавеждане, да предоставя изработените рекламни материали и съоръжения, както и рекламни площи и съоръжения извън Обекта, да подпомага снабдяване с всички необходими санитарно-хигиенни разрешения, лицензии, категоризации и други и да ги поддържа валидни за целия срок на договора, както и да обезпечи безпрепятствено извършване на дейността на дружеството и да го подпомага за срока на действие на договора /чл. 3/. В чл. 6 от договора е посочено, че страните определят месечно възнаграждение за Д. П. в размер на 3000 евро без ДДС на месец, платимо след издаване на фактура/кредитно известие от нея до пето число на месеца. Уговорено е още, че „Алита БГ“ ООД ще заплати предварително, при подписване на договора, шест месечни вноски, равняващи се на 18 000 евро без ДДС, или левовата равностойност по курса на БНБ за деня месечно. В чл. 8, ал. 2 от договора е предвидено, че при прекратяване на договора „Алита БГ“ ООД освобождава обекта и го предава на Д. П., а съгласно чл. 8, ал. 6 от договора Д. П. има право на задържане върху вещи на „Алита БГ“ ООД и на всички вещи, находящи се в обекта до окончателно уреждане на отношенията им по повод прекратения договор. Като доказателство по делото е приет и Анекс към договор от 12.04.2019 г. (л. 12-13), с който между страните по договора е договорена увеличаване на месечното възнаграждение за Д. П. на 3500 евро след изтичане на една година от сключване на договора или от 12.04.2020 г.

Прието като доказателство по делото е и заверено копие от договор за продажба на дружествени дялове от 05.04.2019 г., сключен между Д. С. и „АЛИТА БГ“ ООД (л.110), по силата на който „АЛИТА БГ“ ЕООД е придобило 5 дружествени дяла на стойност 50 лв. от капитала на „Деа Строй“ ООД.

По делото е прието като доказателство заверено копие от покана от Д. С. до „АЛИТА БГ“ ООД (л.14), изпратена чрез ЧСИ Георги Дичев, с която извънсъдебно се претендира заплащането на сумата от 30 000 евро, представляваща дължимо възнаграждение съгласно договор от 12.04.2019 г. за периода от 01.01.2020 г. до момента на поканата. Видно от отбелязването на гърба на поканата, последната е връчена от служител на ЧСИ Георги Дичев и е получена от счетоводител на „Алита БГ“ ООД на 09.12.2020 г.

Приети по делото са и представените от ищцата заверени копия от неподписани фактури за доставка на стоки с получател „Деа Строй“ ЕООД (л. 69-107) и извлечение от счетоводството на „Деа Строй“ ЕООД (л.108-109). В част от представените като доказателство фактури под графата за количеството и вида на стоката/вида на услугата, е посочено, че се издават за авансово плащане: това са фактура № 1000000923/05.06.2018 г., в която е посочено „авансово плащане за пергола и LED осветление“ за сумата от 1666,67 лв. (л.70); фактура №1000000958/16.07.2018 г., в която е посочено „авансово плащане за пергола и LED осветление“ за сумата от 1666,67 лв. (л.73); фактура № 1000000876/29.03.2018 г., в която е посочено „авансово плащане за пергола и LED осветление“ за сумата от 3333,33 лв. (л.77); фактура № 0100000296/01.06.2017 г., в която е посочено „70% авансово плащане за пергола и LED осветление“ за сумата от 6193,33 лв. (л.78); фактура № *****/16.06.2017 г., в която е посочено „авансово плащане за пергола и LED осветление“ за сумата от 4166,67 лв. (л.86); фактура № 1000000760/03.08.2017 г., в която е посочено „авансово плащане за пергола и LED осветление“ за сумата от 1666,67 лв. (л.87); фактура № 1000000777/15.09.2017 г., в която е посочено „авансово плащане за пергола и LED осветление“ за сумата от 3015,00 лв. (л.88); фактура № 1000000817/20.11.2017 г., в която е посочено „авансово плащане за прозорци“ за сумата от 2500,00 лв. (л.89);

фактура № 1000000778/15.09.2017 г., в която е посочено „авансово плащане за прозорци в предна част на перголата и тългъл отпред вдясно“ за сумата от 2818,33 лв. (л.90); фактура № 1000000817/20.11.2017 г., в която е посочено „авансово плащане за прозорци“ за сумата от 2500,00 лв. (л.91); фактура № *****/16.06.2017 г., в която е посочено „авансово плащане за пергола и LED осветление“ за сумата от 4166,67 лв. (л.96); фактура № 1000000296/01.06.2017 г., в която е посочено „70% авансово плащане за пергола и LED осветление“ за сумата от 6193,83 лв. (л.97). За всички фактури за авансово плащане е посочено, че плащането е извършено по банков път.

От приетия договор за продажба на обзавеждане, движими вещи и подобрения от 27.03.2019 г., сключен между „ДЕА СТРОЙ“ ЕООД, като продавач и „КЛУБ 23“ ООД, като купувач (л. 33-35), се установява че продавачът прехвърля собствеността на обзавеждане, движими вещи и подобрения на купувача за обща продажна цена в размер на 44 961,25 лв. с ДДС, описани подробно в приемо-предавателен протокол (който не е приложен по делото).

По делото е допусната и приета първоначална (л.121-125) и допълнителна (л.158-162) съдебно-счетоводна експертиза. От заключението на първоначалната експертиза, се установява, че съгласно счетоводните книги на „Алита БГ“ ООД дружеството не отчита извършване на самостоятелна дейност, не прави покупки и няма приходи от продажби, а съгласно данни от счетоводните книги на „Деа Строй“ ООД се установява, че в периода от 12.04.2019 г. до 28.03.2022 г. дружеството е закупило оборудване и инвентар, предназначен за ресторант „Санте“ на обща стойност от 43 499,98 лв., от които през 2019 г. са извършени покупки на стойност от 16 849,98 лв. без ДДС, а през 2020 г. – на стойност 20 000 лв. без ДДС и през 2021 г. – на стойност 6 650 лв. без ДДС. Съгласно заключението на допълнителната експертиза, представените по делото 11 бр. фактури от ищцата за периода от 30.05.2017 г. до 08.08.2018 г. са надлежно осчетоводени от „Деа строй“ ЕООД в периода 2017 г. – 2018 г., заприходени са като дълготрайни материални активи и са налични до 27.03.2019 г. Отразено е, че на 27.03.2019 г. посочените активи са били продадени на „Клуб 23“ ЕООД, за което е била издадена фактура № 0000000019/27.03.2019 г., стойността по която била заплатена в периода от 18.04.2019 г. до 30.07.2019 г., а сумите са постъпили по разплащателна сметка на „ДЕА СТРОЙ“ ООД.

Съдът кредитира двете заключения на първоначалната и допълнителната съдебно-счетоводна експертиза като компетентно направени, обективни и кореспондиращи с останалия по делото фактически и доказателствен материал. На счетоводните записвания законът придава особена доказателствена сила и те могат да се ползват като доказателствено средство в процеса от или срещу страната, водила счетоводството /чл. 182 от ГПК/.

Събрани по делото са и гласни доказателствени средства чрез разпита на двама свидетели.

В открито съдебно заседание, проведено на 24.11.2022 г., е разпитан свидетелят Полина Георгиева – водила счетоводството на „Алита БГ“ ООД и „Деа Строй“ ООД от края на 2019 г. – началото на 2020 г. и понастоящем. Сочи, че до настоящия момент не е получавала разходни документи от ищцата Д. П. и не знае дали □ е изплащано някакво възнаграждение. Свидетелства, че ресторантът през 2019 г. е бил празен, а оборудването в ресторанта е закупено от „Деа Строй“ ООД с финансиране от „Алита БГ“ ООД. Съдът, преценявайки свидетелските показания по реда на чл. 172 ГПК, намира, че свидетелят е заинтересован в полза на ответното дружество, тъй като според показанията на свидетеля води счетоводството на ответното дружество и следователно се намира с него в граждански/трудова взаимоотношения. Съдът не кредитира свидетелските показания в частта, в която се посочва, че оборудването в

ресторанта е закупено с финансиране от „Алита БГ“ ООД. По делото няма други доказателства, които да подкрепят твърденията на свидетеля, а съгласно първоначалното заключение на ССЧЕ, от анализа на счетоводните данни за „Алита БГ“ ООД се установявало, няма приходи от продажби, не отчита извършване на самостоятелна дейност; а от справка в Агенция по вписванията се установява, че през 2018 – 2021 г. ответното дружество е декларирало, че не развива дейност. В останалата част свидетелските показания кореспондират с останалия по делото фактически и доказателствен материал и въпреки евентуалната заинтересованост на свидетеля, преценени по вътрешно убеждение и съгласно правилата на чл. 172 ГПК, съдът ги кредитира и ги намира за обективни и достоверни.

В открито съдебно заседание, проведено на 26.01.2023 г. е разпитан свидетелят Халид Емилов Георгиев. Свидетелят посочва, че е започнал работа в ресторант „Санте“ в края на 2019 г., като към края на 2019 г. обектът е предаден на „Алита БГ“ ООД изцяло празен, без оборудване, без печки, маси, столове. Свидетелят посочва, че в ресторанта е правен основен ремонт, градината към ресторанта била затворена и остъклена от „Алита БГ“ ООД. Посочва, че е присъствал на доставката на нови мебели в магазина. Съдът изцяло кредитира показанията на свидетеля като достоверни и обективни.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

В тежест на ищеца по предявения иск по чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 232, ал. 2 ЗЗД за заплащане на неплатените наемни възнаграждения е да докаже при условията на пълно и главно доказване правопораждащите факти, от които черпи изгодни за себе си последици, а именно: че между страните е бил сключен валиден договор за наем на оборудване и обзавеждане за търговски обект – ресторант в ж.к. „Лозенец“, ул. „Златовръх“ № 4, по който ищецът е предал на ответника фактическата власт върху вещите, изпълнил е задълженията си по договора и за ответника е възникнало задължението за заплащане на уговорената наемна цена.

С приетия по делото доклад между страните е отделен като безспорен фактът, че са страни по процесния договор от 12.04.2019 г.

По отношение на квалификацията на иска следва да се посочи следното: За да квалифицира иска като такъв за заплащане на неплатените наемни възнаграждения, съдът е взел предвид твърденията на ищцата и основанието, на което претендира процесната сума /възмездно предоставяне за ползване на осигурено от ищцата оборудване (движими вещи) в търговски обект/. Видно от процесния договор, който следва да се вземе предвид и обсъди от съда с акта по същество, същият представлява тристранен такъв, включващ комплекс от права и задължения между страните по него. Поетите от ищцата Д. П. задължения включават различни задължения, но квалификацията на иска, срещу която страните не са възразили, е дадена с оглед на факта, че ищцата претендира сумата единствено с оглед на поетото от нея задължение за предоставяне за ползване на ответника срещу заплащане на движими вещи/оборудване.

Сключеният договор включва комплекс от права и задължения между страните по него. При тълкуването на договорите трябва да се търси действителната обща воля на страните – върху какво страните са се споразумели и какъв правен резултат трябва да бъде постигнат. Отделните уговорки трябва да се тълкуват във връзка едни с други и всяка една да се схваща в смисъла, който произтича от целия договор, с оглед целта на договора, обичаите в практиката и добросъвестността – какви са и как се съчетават отделните правомощия на страните с оглед постигането целта на договора, какво поведение на страната кои правомощия поражда за нея и как може да се упражняват те.

При наличие на спор относно точния смисъл на договорни клаузи, съдът тълкува договора, изхождайки не от буквалния смисъл на текста, а от смисъла, следващ от общия разум на изявлението; доколкото буквалният текст изразява действителната обща воля на страните и как следва да се тълкува отделната уговорка предвид систематичното ѝ място в договора и общия му смисъл. При тълкуването на неясни клаузи следва да се има предвид и се изследват обстоятелствата, при които е сключен договора, породените към този момент отношения между страните и произтичащото от това поведение на последните, както и това след сключването му, които обстоятелства водят до цялостно изясняване на действителната воля на страните.

Изхождайки от горното, следва да се посочи, че макар ищцата да претендира сумата от 5867,49 лева /равностойност на 3000 евро/ единствено за ползването от страна на ответното дружество на оборудване за ресторант „Санте“, то Д. П. се е задължила: 1/ да предостави цялостното оборудване и обзавеждане, 2/ да предоставя изработените рекламни материали и съоръжения, както и рекламни площи и съоръжения извън Обекта, 3/ да подпомага снабдяване с всички необходими санитарно-хигиенни разрешения, лицензии, категоризации и други и 4/ да ги поддържа валидни за целия срок на договора, както и 5/ да обезпечи безпрепятствено извършване на дейността на дружеството и да го подпомага за срока на действие на договора /чл. 3/. За всички тези поети задължения е предвидено, че на Д. П. се дължи възнаграждение в посочения месечен размер, а не единствено за предоставеното възмездно ползване на оборудване за търговския обект. Не се твърди, а и не се установява по делото ищцата да е изпълнила всички поети от нея задължения съгласно чл. 3 от договора. С договора не е уговорено отделно дължимо възнаграждение единствено за възмездното предоставяне за ползване на движими вещи/оборудване, каквото се претендира от ищцата в настоящото производство.

Не без значение е и фактът, че от тълкуването на разпоредбата на чл. 6 от договора не може да се изведе категоричен извод, че „Алита БГ“ ООД е поело задължението за заплащане на възнаграждение. Както се посочи по-горе, сключеният договор е тристранен, като в чл. 6 от същия е посочено единствено, че ищцата е титуляр на правото да получава месечно възнаграждение /чл. 6, ал. 1/. Не е посочено обаче кое лице е носител на задължението да го предоставя. Отразено е, че ответното дружество има задължение да заплати предварително единствено шест месечни вноски при подписването на договора в размер на 18 000 евро без ДДС, която сума не е предмет на настоящото производство /чл. 6, т. 1.2 от договора/. Не е посочено обаче кой е носител на заплащането на месечно възнаграждение.

Освен това, падежът за изпълнение на месечните възнаграждения настъпва след надлежно издадена фактура/кредитно известие от Д. П. до 5-то число на месеца. Когато изискуемостта на изпълняемо задължение е поставена в зависимост от определени обстоятелства – изпълнение на други уговорки между страните относно начин на приемане на работата, снабдяване с конкретни документи, след осъществяването на които да започва да тече уговорения между страните срок за изпълнение, то задължението е уговорено като срочно. В тези хипотези задължението е изискуемо с изтичането на срока. В случая ищцата не доказва за претендираното възнаграждение, касаещо м. ноември 2019 г., да е издадена фактура/кредитно известие, поради което не е изпълнено уговореното между страните условие за изпълнението на задължението за плащане.

Изложеното е достатъчно да обоснове извод за неоснователност на пердявения иск, но съдът намира за необходимо да изложи допълнителни аргументи във връзка с твърдението на ищцата, че е изпълнила задължението си да предостави на ответното дружество движими вещи/оборудване:

Съгласно чл. 3 от договора Д. П. се е задължила да предостави цялостно оборудване и обзавеждане, както и да предостави рекламни материали и съоръжения извън обекта, както и е посочено, че предоставя вече закупено оборудване и обзавеждане на обекта, срещу задължение, посочено в чл. 6 от договора, за заплащане месечно възнаграждение в размер на 3000 евро през първата година. Видно от представения тристранно подписан анекс към договора от същата дата, след изтичане на първата година от действието на договора възнаграждението, платимо на ищцата се увеличава на 3500 евро на месец. Договорът е валиден, поради което обвързва страните.

От анализа на представените доказателства се установява, че на 27.03.2019 г. между „Деа Строй“ ЕООД, представлявано от управителя си Д. П., като продавач, и „Клуб 23“ ООД, като купувач, е сключен договор за продажба на обзавеждане и движими вещи срещу задължението на купувача да заплати цена в размер на 37467,71 лв. без ДДС или 44961,25 лв. с включен ДДС. С договора е продадено цялото оборудване и обзавеждане, намиращо се в ресторант „Санте“. Съдът прави този извод въз основа на представеното копие на договор от 27.03.2019 г., както и от данните в счетоводството на „Деа Строй“ ООД, анализирани в допълнителната съдебно-счетоводна експертиза по делото.

На 05.04.2019 г. е извършена продажба на дружествени дялове, въз основа на сключен договор за продажба на дружествени дялове с нотариална заверка на подписи и съдържание. Видно от служебна справка в Търговския регистър промените са вписани на 11.04.2019 г., като от тази дата „АЛИТА БГ“ ООД става съдружник в „Деа Строй“ ООД, поради конститутивното действие на вписването в търговския регистър (арг. чл.129, ал.2 и чл.264з, ал.1 ТЗ).

Видно от заключението на представената по делото съдебно-счетоводна експертиза в периода от 12.04.2019 г. до 28.03.2022 г. дружеството е осчетоводило фактури за закупено оборудване за ресторант „Санте“ на обща стойност от 43 499,98 лв. без ДДС. След като фактурите на името на дружеството са осчетоводени в търговските книги на дружеството, посочените сделки следва да се смятат за извършени от името на дружеството, а придобитите вещи за собственост на „Деа Строй“ ООД. Според трайната съдебна практика на ВКС, отразена в редица решения, постановени по реда на чл.290 ГПК, като напр.: *решение № 96 от 26.11.2009 г., по т. д. № 380/2008 г., по I т. о.; решение № 30/8.04.2011 г., по т. д. № 416/2010 г. на I т. о.; решение № 118/5.07.2011 г., по т. д. № 491/2010 г. на II т. о.; решение № 42/2010 г., по т. д. № 593/2009 г. на II т. о., решение № 211/30.01.2012 г., по т. д. № 1120/2010 г. на II т. о.; № 109 от 7.09.2011 г., по т. д. № 465/2010 г. на II т. о.; № 92/7.09.2011 г., по т. д. № 478/2010 г. на II т. о.* и др., фактурите отразяват възникналата между страните облигационна връзка и осчетоводяването им от търговско дружество, включването им в дневника за покупко – продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по тях по см. на ЗДДС, представлява недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване. Доколкото договорът за продажба на движими вещи, каквото е и процесното оборудване и обзавеждане, по правило е консенсуален, по силата на чл. 24, ал.1 ЗЗД прехвърлянето на собствеността в полза на дружеството титуляр става по силата на самия договор, без да е необходимо вещта да бъде предадена. Следователно през процесния период наеманото оборудване е било собственост не на ищцовата страна, а на „Деа Строй“ ООД, в което дружество ищецът и ответникът са били съдружници.

Следва да се отбележи, че търговското дружество е самостоятелен правен субект, различен от собствениците на капитала му. Поради това търговското дружество е самостоятелен субект и на право на собственост, поради което съдружниците не са

съсобственици на включените в него вещни права. Следователно към датата на придобиване на собствеността върху оборудването и обзавеждането, Д. П. не е била собственик на предоставените за възмездно ползване вещи. В чл. 228 и сл. ЗЗД не се съдържа изискване наемодателят на вещта да е собственик на вещта, за да бъде валиден договорът за наем. Има изискване обаче наемодателят да преодостави на наемателя наетите вещи. В случая не се установява изпълнение на така поетото от Д. П. задължение спрямо ответното дружество.

По делото не се установява с чии средства са закупени оборудването и обзавеждането, осчетоводени на името на „Деа Строй“ ООД – със средства на самото дружество, на „АЛИТА БГ“ ООД или на Д. П.. Съдът намира за неоснователни твърденията и на двете страни, че всяка от тях е закупила оборудването със свои собствени средства. По-конкретно, от представените по делото фактури не се установява посочените във фактурите стоки и услуги да са заплатени със средства на ищцата. Фактурата е първичен счетоводен документ, с който доставчикът документира доставка на стока или услуга към получателя й. Съгласно чл. 113, ал. 1 ЗДДС, всяко данъчно задължено лице - доставчик, е длъжно да издаде фактура за извършената от него доставка на стока или услуга или при получаване на авансово плащане преди това. Следователно фактурата може да удостоверява и авансово плащане на стока/услуга, посочена в нея. По същността си издаването на фактура за авансово плащане от страна на кредитора (доставчик на стока/услуга по смисъла на чл.11, ал.1 ЗДДС) представлява удостоверяване на неизгоден за издателя факт в частен удостоверителен документ, поради което фактурата се ползва с доказателствена сила, преценена от съда по вътрешно убеждение съобразно всички представени доказателства. В този смисъл е напр. *Решение № 211 от 5.01.2017 г. по т. д. № 1739/2015 г., II т. о., ВКС*, постановено по реда на чл.290 ГПК. Преценявайки доказателствената стойност на представените фактури съдът намира следното: Видно от представените фактури за авансово плащане във всички тях като получател е посочено „Деа Строй“ ЕООД, а като получил фактурата – Д. П.. Според чл.11, ал.2 ЗДДС получател по смисъла на ЗДДС е лицето, което получава стоката или услугата. По своята правна същност представените фактури представляват частен удостоверителен документ, тъй като не са издадени от длъжностно лице с официална удостоверителна компетентност по установен в специален закон ред и форма, а са издадени от частноправни субекти и удостоверяват факти от обективната действителност, а не волята на подписалото ги лице. От приетите по делото фактури обаче не се установява кой е осъществил плащането на сумите. След като страна по сделката е дружеството „Деа Строй“ ЕООД, фактурите не доказват, че сумите са заплатени от получателят на фактурите Д. П., нито удостоверяват в какво качество евентуално последната е заплатила посочените във фактурите стоки – като физическо лице със свой лични средства или като законен представител на дружеството (управител), каквато по това време е била ищцата, и със средства на дружеството. Във фактурите е посочен като начин на плащане банков път, но не е представено банков бордеро или преводно нареждане, за да се удостовери от чия сметка са преведени средствата за авансовото плащане по всяка процесна фактура. Процесните фактури се отнасят за период преди сключване на договора и касаят разходи за поставяне на осветление и дограма, но не и за оборудване. От доказателствата по делото се установява, че обзавеждането, движимите вещи и подобренията в обекта – ресторант „Санте“ – са продадени по силата на договор от 27.03.2019 г. /преди процесния договор/, сключен между „Деа Строй“ ЕООД и „Клуб 23“ ООД. По делото не е представено Приложение №1 към договора, в което са посочени вещите, които са прехвърлени с договора за продажба. Видно от заключението на допълнителната съдебно-счетоводна експертиза обаче се установява, че закупените активи, за които са

издадени представените от ищцата фактури действително са били заприходени като дълготрайни материални активи, но последните са продадени на 27.03.2019 г. на „Клуб 23“ ЕООД.

Въз основа на така обсъдените доказателства съдът намира, че ищецът не доказва изпълнение на задълженията си за предоставяне за ползване на цялостно оборудване и обзавеждане на ответника, включително наличното към момента на сключване на процесния договор от 12.04.2019 г. По делото се установява, че непосредствено преди сключване на договора, „Деа Строй“ ЕООД се е разпоредило с цялото оборудване, обзавеждане и подобрения в ресторант „Санте“ и към момента на приемане на помещението, последното е било необзаведено /в този смисъл са еднозначни показанията и на двамата разпитани свидетели/.

В доказателствена тежест на ищеца е било да докаже в какво състояние е било прието помещението, в това число и предаването на движимите вещи, представляващи оборудване за търговския обект. В чл. 15 от процесния договор от 12.04.2019 г. е посочено, че неразделна част от договора е съставен опис, подписан от двете страни по договора с описание на обзавеждането на бара, салона, кухнята и инвентара. По делото обаче не е представен и приет като доказателство съставен опис, подписан от двете страни и представляващ неразделна част от договора, тежестта за което е на ищцовата страна. Ето защо, с оглед на това обстоятелство, и като взе предвид останалите събрани по делото доказателства, съдът намира, че е установено, че процесният ресторант „Санте“ е бил необзаведен към датата на сключване на договора.

На следващо място, от представеното по делото заключение на ССЧЕ се установява, че в периода 12.04.2019 г. – 28.03.2022 г. по записвания в счетоводните книги на „Деа Строй“ ООД дружеството е закупило активи на обща стойност 43 499,98 лв. без ДДС. Ищцовата страна обаче не доказва, че оборудването е закупено от нея или за нейна сметка. В нейна доказателствена тежест е възложено доказването, че е изпълнила задълженията си по договора, едно от които е било да предостави оборудване и обзавеждане, за ползването на което се претендира възнаграждение в настоящото производство. Ищцовата страна не доказва изпълнение на задължението си.

Поради гореизложеното, съдът намира, че предявеният иск е неоснователен и следва да се отхвърли.

По разноските:

При този изход на спора право, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответното дружество следва да бъде присъдена сумата от 675 лева – заплатено адвокатско възнаграждение. Неоснователно е направеното от насрещната страна възражение за прекомерност на същото. Претендираното възнаграждение не надхвърля предвидения минимален размер съгласно Наредба №1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, делото се отличава с фактическа сложност; проведени са три открити съдебни заседания, по всяко от които процесуалният представител на ответника е участвал лично.

Така мотивиран и на осн. чл. 235 ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТВХЪРЛЯ предявения от Д. С. П., с ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Зона Б-5“, бл. 17, вх.А, ет.10, срещу „Алита БГ“ ООД, с ЕИК 205402371, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. Манастирски ливади, ул. „, частичен осъдителен иск по чл. 79. ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 232. ал. 2 ЗЗД за сумата от 5867,49

лева /левова равностойност на сумата от 3000 евро/ без ДДС – възнаграждение за м. ноември 2019 г. за предоставено за възмездно ползване на оборудване и обзавеждане за търговски обект – ресторант в ж.к. „Л съгласно договор от 12.04.2019 г., която сума представлява част от общо претендирана сума в размер на 113 000 евро /с левова равностойност 221 008,80 лева/, без включен ДДС - дължими възнаграждения по договор от 12.04.2019 г. за периода от април 2019 г. - до март 2022 г.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК Д. С. П., с ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „, да заплати на „Алита БГ“ ООД, с ЕИК 205402371, със седалище и адрес на управление: гр. София, ж.к. М, сумата от **675 лева**, представляваща разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____